

MÁJOVÝ

LERCHOVÁK

Ohlédnutí za školním rokem

Hnačov

Na začátku školního roku, přibližně v polovině září, jsme dostali oznámení, že pojedeme na kola. Jeli jsme tam dopoledne. Cesta byla příjemná. Během cesty se rozbila dvě kola.

Když jsme dorazili na místo, tak jsme se rozdělili do skupinek a šli si povléknout postele. Ještě ten den paní učitelky rozdělaly oheň a my opékali buřty. Po večerce nám paní učitelka Golová řekla, ať se oblékneme a jdeme ven. Měli jsme noční hru. Na začátku jsme ve skupinkách dostali za úkol dostat se do tábora. Během cesty do tábora nás cestou vystrašily paní učitelky. Byla pustá tma, takže nebylo vidět na krok. Po noční hře jsme si šli konečně lehnout. Druhý den ráno po snídani jsme vyrazili znovu na kola. Míša Formanová píchla kolo, tak jsme dostali přestávku na svačinu. Po té jsme vyrazili do tábora a šli jsme na oběd. Po obědě nám paní učitelky řekly, že máme volný čas. Pak byla bojovka. Měli jsme pět otázek, které jsme si museli pamatovat a na které jsme měli odpovědět. Zvítězila tři družstva, která dostala balíček bonbónů. Často jsme zapomínali otázku číslo čtyři. Večer jsme šli do chatek.

Třetí den už jsme si balili, uklízeli chatky a připravovali se na odjezd domů. Po zkontrolování chatek jsme konečně odjeli. Pan školník nám vzal věci ke škole. Když jsme přijeli ke škole, paní učitelka Golová nám řekla: "Za celé tři dny jsme ujeli 68 km." Všichni byli překvapeni, že jsme za ty tři dny ujeli tolik kilometrů.

Po rozloučení jsme se rozešli domů. A na konci školního roku bychom měli jet znovu na kola, ale ne na Hnačov.

Tereza Ježková, 6. B

Vánoce ve škole

Byl pátek a mysleli jsme si, že bude KONEC SVĚTA... Dál jsem se učili a připravovali se na vystoupení před celou školou. Když jsme šli do haly, tak jsem "chytla" trému a samozřejmě i ostatní, kteří měli vystupovat.

Když jsem odříkala básničku, šla jsem si sednout k ostatním. Celé představení skončilo a všichni se vrátili do tříd. Ve třídě jsme hráli různé hry. Já a Anett jsme si kreslily a povídaly. Dále jsme si rozdávali dárky. Paní učitelka nám vyprávěla o vánočních tradicích. Popřáli jsme si hezké vánoční svátky a těšili se na vánoční prázdniny.

Mirka Nekvasilová, 6. B

Výlet na Srní

V úterý 12. února jsme vyrazili s třídou na Srní pozorovat jeleny. Po třetí vyučovací hodině jsme vyjeli od školy minibusem. Byli jsme hodně natěšení, že uvidíme stádo jelenů, ale naše těšení trochu pokazil fakt, že budeme muset jít kilometr a půl pěšky.

Když jsme dorazili na místo, čekali jsme asi patnáct minut, než jsme mohli konečně vyrazit. Nešlo se nám zrovna nejlépe, protože byl hluboký sníh. Celou cestu jsme museli být potichu, abychom jeleny nevyplašili.

Zanedlouho už jsme viděli pozorovací posed, kolem kterého byla krásná příroda. Stromy byly trochu zasněžené. Všem se nám ulevilo, že si budeme moct na chvíli sednout. Jelenů tam mohlo být kolem sta, možná ještě víc, a byli vážně krásní. Jeden pán nám povídal o jelenech a ukazoval nám krále jelenů, jenomže jsme měli smůlu. Zrovna den před tím, než jsme přijeli, shodil parohy, a tak jsme neviděli nejkrásnější paroží ze Šumavy, což nás docela mrzelo. Po chvíli pozorování nám paní učitelka řekla, že nás bude natáčet i televize Prima. Pan

kameraman natáčel jeleny a někdy namířil kameru i na nás. Po víc jak hodině už byl čas vrátit se zpět k minibusu. Pana kameramana jsme se ještě stihli zeptat, kdy tato reportáž bude v televizi a on nám řekl, že buď v úterý večer, nebo někdy o víkendu. Po cestě zpátky k minibusu jsme si sdělovali zážitky z pozorování jelenů, těšili se, že budeme v televizi a také jsme svačili.

V minibusu proběhla cesta zpátky poklidně a bez nějakých větších problémů. A mohli jsme od školy vyrazit domů. Tento výlet se všem moc líbil. A byli bychom rádi, kdybychom příští rok jeli znovu a viděli krále s parožím.

Tereza Vintrová, Monika Lešková 7.A

"Lyžák"

Byla sobota 23. 2., když jsme měli jet se třídou na lyžařský kurz. Hned ráno moje třída vyrazila, ale já jsem bohužel kvůli hokejovému zápasu přijel až večer. Kurz se konal v Železně Rudě na kopci Špičák. Bydleli jsme v chatě jménem Hanička hned vedle lanovky. Vedle naší chaty byla další chata, ve které jsme snídali, obědvali a večeřeli.

První den nás rozdělili do skupin. Byly čtyři skupiny a já byl v té první. Po vyčerpávajícím dni jsme šli spát okolo desáté hodiny večer. I další dny byly velice zábavné,

dokonce jsme šli i dvakrát do tělocvičny. Poslední den byl spíš takový uklízací. Museli jsme si sbalit všechny věci (lyže, hůlky, oblečení...). A potom jsme museli vysávat. Když jsme dovysávali, tak jsme si museli přenést všechny věci do společenské místnosti kvůli našim spolužákům ze sedmé třídy, kteří přijeli také na lyžařský kurz. Po předání věcí jsme šli ještě na dvě hodiny lyžovat.

Lyžařský kurz utekl jako voda a už u naší chaty stál autobus domů.

Patrik Smolík, 6. A

Florbalový turnaj

Ve čtvrtek 28. března ráno jsme se s kluky sešli ve škole. Převlékli jsme se a šli se zapsat. Pak jsme se šli rozcvičit a udělali jsme to tak, že jsme stříleli po našem fandovi a tím byl Fanda Pšeid. A pak to přišlo - první zápas ve skupině proti bleskům, který jsme vyhráli 3:1. Druhý zápas byl proti křovákům a zvítězili jsme 5:0. Pak přišel nejtěžší zápas ve skupině, bojovali jsme proti devátákům. Bylo to hodně náročné a prohráli jsme 0:4. Ve skupině jsme skončili druzí, tak jsme slavili postup. Čekal nás zápas o třetí místo proti T. G. M. Začali jsme hodně špatně, o polovinu jsme prohrávali 0:1, ale makali jsme, co to šlo a dočkali jsme se vyrovnání. Počkali jsme, soupeř zachyboval a dali jsme gól. Dále jsme měli další šance, ale ty jsme neproměnili. Tak jsme slavili vítězství 2:1. Umístili jsme se na třetím místě za devátáky.

Lád'a Řánek, 6. B

Turnaj ve Švýcarsku

Náš hokejový tým byl pozván na mezinárodní turnaj do Ženevy, který se konal od 3. do 8. dubna.

Ze Strakonice jsme vyjeli v úterý ve 21 hodin večer. V autobusu byla sranda. Když jsme ráno dorazili do Ženevy, šli jsme se projít okolo jezera a pak jsme jeli do čokoládovny Nestlé, kde jsme viděli, jak se vyrábí čokoláda. Mohli jsme si každý ochutnat různé druhy čokolád. Večer jsme se ubytovali v hotelu.

Od středy do soboty jsme hráli hodně utkání s týmy z různých zemí. V neděli nás čekalo velké finále. Nakonec jsme se umístili na druhém místě, ale bylo to velmi těsné, domácí vyhráli jen o gól.

Po slavnostním vyhlášení výsledků jsme si sbalili naše věci a ještě večer se vydali na zpáteční cestu. Domů jsme přijeli až v pondělí ráno a přivezli jsme si každý stříbrnou medaili.

Vojta Kolářik, 6. B

Rok na Lerchovce

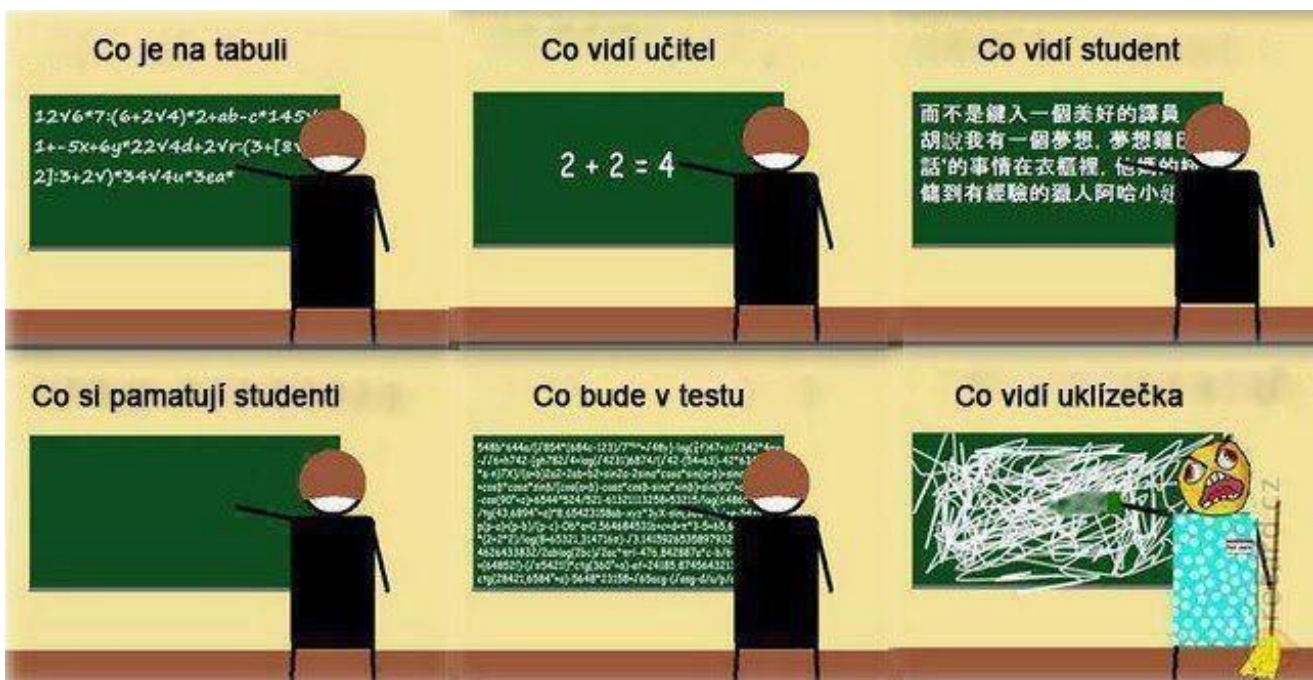
Celé prázdniny jsem byla vynervovaná z toho, že v září budu muset nastoupit do nové školy. Bála jsem se nového prostředí, jiných učitelů a hlavně lidí, co sem už chodí dlouho. Lerchovka je mnohem větší než předešlá škola, a proto jsem se bála, že nebudu moct najít třídu, jídelnu atd. Nakonec to nebylo zas tak zlé, jak jsem si zpočátku myslela. Škola není tak velká, jak se na první pohled zdá. Během prvních dvou dnů jsem všechno s přehledem našla. Teď už vím, že jsem se bála zbytečně. Je to tady fajn. Lidí, učitelé, tělocvičny a plno dalších věcí. Jen asi ve školních jídelnách vaří všude stejně...

Monika Schwarzová, 9. C

Když jsem se dozvěděla, že devátý ročník strávím na Lerchovce, bylo mi smutno. Na druhou stranu jsem byla ráda, že potkám nové tváře. První dny tu byly vážně hrozné, neustále jsem si stěžovala a žadonila, jak moc se chci vrátit na Komendu. Teď se mi odtud nechce pryč. Zvykla jsem si tu. Učitelé jsou tu fajn a ostatní žáci také. Jenom obědy tu za nic nestojí.

Fakt je, že bych těch osm let strávených na Komence za nic nevyměnila, ale pobyt na Lerchovce bych si s radostí prodloužila. Velké plus bych dala této škole za pořádání různých soutěží.

Jana Hoangová, 9. C

Vernisáž a workshop sdružení UMÚN

Jak jistě všichni víte, do naší malé Sušice zavítalo sdružení UMÚN. Jedná se o hendikepované umělce, kteří úrazem, nemocí či vrozenou vadou ztratili schopnost tvořit rukama. A proto malují ústy nebo nohama. Jejich práce jistě znáte z oblíbených pohlednic, přání a kalendářů. Cílem této akce je ukázat lidem, že ani člověk s postižením nežije pasivní život, ale může být aktivní jako ostatní lidé. O této akci jste se mohli dozvědět z našich Sušických novin nebo vylepených plakátů. I naše škola dostala několik pozvánek na zahajovací vernisáž s názvem „Ne ruka, ale duše maluje“, která se konala 5. března v 17 hodin v novém galerijním prostoru Sušice. Naši učitelé vybrali několik zájemců, kteří se mohli zúčastnit slavnostního zahájení.

Když jsme vešli do místnosti, ve které měla vernisáž začít, bylo tam již spousta lidí. Na zdech jsme viděli viset obrazy těchto nadaných umělců. Vernisáže se samozřejmě účastnili i lidé, kteří namalovali tyto obrazy. Někteří byli na vozíku, jiní ne. Takže jsme si hned všimli, že mají nějaký hendikep a možná právě proto se rozhodli vstoupit do sdružení. Bylo ale také

vidět, že malování jim pomáhá odreagovat se a zapomenout na své problémy. Společně s těmito umělci přijeli také jejich blízcí, kteří je podporovali a pomáhali jim. Zanedlouho nám je všechny představili a povyprávěli nám něco o každém z nich. Po delším představování následovala menší hudební vsuvka.

Poté jsme si s nimi mohli osobně popovídat a dozvědět se něco víc o jejich životě. Všichni umělci byli rádi, že se jejich obrazy všem líbí, ale ještě raději byli, když jim někdo jejich obrazy pochválil. Ke konci vernisáže jsme se podepsali do knihy hostů a domů jsme si mohli odnést nástěnný kalendář s jejich namalovanými obrazy.

Hned další den proběhlo setkání malířů se studenty ze Sušicka, kde jsme si pomocí workshopu sami zkusili výtvarné techniky hendikepovaných a zároveň jsme se mohli podívat, jak malují samotní umělci. Někteří z nás přistoupili přímo k nim a beze strachu si s nimi začali povídat a společně malovat. Na parapetech jsme měli připravené čtvrtky a štětce, takže jsme mohli začít kdykoliv. Některým šlo malování lépe, jiným zase méně. Ale některé obrázky nás, sušických studentů, byly pak také vystavovány. Mohli jste si je prohlédnout v průběhu dubna (4. 4. – 30. 4.).

Na výstavě sdružení UMÚN byla vystavena díla Šárky Dvorské, Pavla Hejhala, Jakuba Hříbka, Tomáše Janouška, Zdeňky Ježkové, Lenky Kalinové, Adriany Příbylové, Veroniky Svatošové a Pavla Šrámka. Tato akce se nám všem velmi líbila a máme na ni hezké vzpomínky.

Tereza Rendlová, 8. A

Občas také přemýšlíme...

Kniha, nebo film?

Toť věčně věčná otázka. Ve světové populaci se najdou tací, kteří by jednoznačně tvrdili, že lepší je kniha, jiní zase, že lepší je film. Souhrnem je to velice subjektivní téma.

Proberme tedy postupně všechna pro a proti. Předně si musíme uvědomit, že ač je to to, nebo to, záleží na kvalitě. Špatnou knihu si nepřečtete, stejně jako se nepodíváte na „zvoraný“ film.

Dalším ukazatelem je, že film zhlédnete za dvě tři hodiny, kdežto knihu přečtete za tři týdny při každodenní četbě. V knížce jsou totiž obsažena i historická fakta, spisovatelovy úvahy, úsudky a především pocity hlavních postav. Tyto aspekty ve filmu ztvárnit nelze.

Pak ještě starší knížka, *Bídníci* od Huga, *Nadějná vyhlídka* od Dickense, *Idiot* od Dostojevského, mají své příběhy. S trochou štěstí můžete v antikvariátu pořídit knihu i šedesát let starou. Ta už něco zažila. Jako se v některých rodinách dědí domy, auta, šperky, kostkované ubrusy z dob jiného režimu, obrázky svatých v ohromně kýčovitých rámech, dědí se i knihy, nebo recepty přes sto let staré. Jaké příběhy musely prožít, aby je o půl století později mohlo počmárat pětileté dítě červenou pastelkou hrající si na vojáka za druhé světové. To je pak jiný zážitek.

Ale zase si je třeba uvědomit, že v knize asi málokdo najde tak přesný popis hlavní postavy. Co třeba jestli nemá žluté zuby a nehty odkouření, dvojitou bradu, nebo pivní pupek?

Je ale pravda, že do knížky nejde přidat podněcující hudba, nebo spisovatel, který by dokázal knižně ztvárnit zpomaleně padajícího muže do vody, by si určitě zasloužil Nobelovu cenu za literaturu nebo celoživotní práci. Ve filmu se prostě lépe vizuálně ztvárňuje.

Závěrem bych řekl toto: volba je na Vás!

Matěj Staněk, 8. A

Co je lepší – kniha, nebo film?

Pro mě otázka velice těžká, neboť ráda čtu. Ale nepohrdnu ani dobře natočeným filmem. Tak tedy čemu dát přednost? Knižnímu bestselleru, či filmu oceněnému např. několika Oscary?

Myslím, že záleží zejména na náladě, chuti, jestli jsme schopni naplno se věnovat knize, anebo se spíše uvolnit a zhlédnout film.

Dalším bodem je možná i věk. Přeskočíme nejmladší generaci a začneme teenegrem. Můj názor je, že raději stáhne film, u kterého se s kámoši zasměje, nežli se zavrtat do postele, koukat do knížky a „hltat“ každý další list. U dospělých je to asi nerozhodně, kupříkladu moje maminka ráda čte, avšak i televizi zapne během večerního času. A starší a nejstarší generace? V knihovně často potkávám mnoho babiček a dědečků, z čehož vyplývá, že četba v tomto věku není něčím cizím. A jak je tomu u filmu? Jestliže se jedná o scénku z doby našich předků, domnívám se, že neodolají.

Následující fakta, jež se navzájem nevyvracejí, mohou být i ta, že kniha je často předlohou pro film a naopak.

Z pohledu historie je kniha starší a určitě cennější, zatímco film je záležitostí mladší doby.

Myslím, že u této otázky v dnešní době nelze najít jasný závěr, alespoň z mého pohledu. A z toho vašeho? Co radši – film, nebo knihu?

Kristýna Berková, 8. A

Kniha, nebo film?

Uvažovali jste někdy, jestli je lepší kniha, nebo film??? Já osobně volím obě varianty.

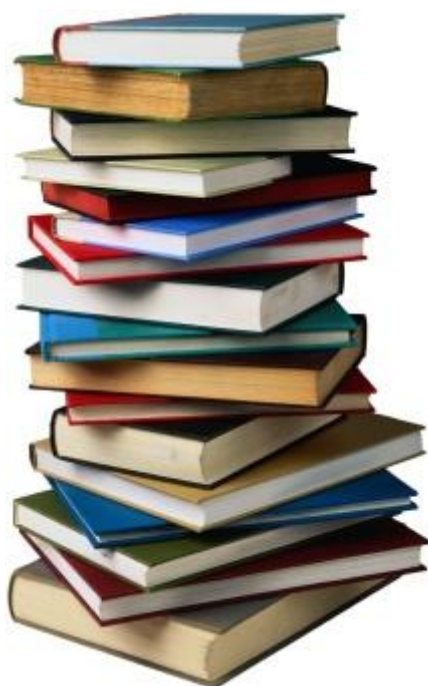
Kniha: Knihu volím, protože je v ní více detailů a dovedete se do děje více vžít, tudíž můžete v tom daném textu být kýmkoli a dělat cokoli. Kniha navíc je kopií originálu, což film není, protože v knížce jsou tak neuvěřitelné věci, že je ani s dnešní digitální technikou nelze

ztvárnit. Knihu si můžete číst prakticky kdekoli, zatímco film si musíte stáhnout do počítače, nebo se na něj koukat v televizi.

Film: Ve filmu se více seznámíme s postavou, např. jak vypadá, co na sobě nosí, jaký má charakter (vše se dozvíme i v knize). Film nám dovolí představit si obsah knihy barevně a neuvěřitelné věci nám ukázat v pravém světle. K samotnému filmu je často přidáno další DVD. Toto DVD nám ukazuje prožitky hlavních hrdinů z natáčení, nebo krušné chvíle režiséra. Občas jsou zde také nahrány názory herců na celý film a dané chvílky, kdy se stávali hlavními postavami. Proto volím film.

Obě varianty jsou pro mě vyhovující. Jak klidné čtení, tak hlučné efekty filmu.

Mila Marek, 8. A

KNIHA? FILM?

Film, nebo naopak kniha? To je jako kdybyste se zeptali káva, nebo čaj. Je to úplně něco jiného. Káva nám dodá energii na celý den, ale u čaje se odreagujeme.. Tak je to i s filmem a knihou.

Ráda se koukám na filmy, když se chci pobavit, pobřečet, nebo se naopak bát. Úplně mě ale fascinuje, že kniha dokáže to samé. Dokáže mě vtáhnout do svých neuvěřitelných světů, kde se upír zamiluje do člověka, hobit dokáže zachránit celý svět a kluk přemůže největšího pána zla. Tyto příběhy mají svoji knižní i filmovou podobu. Obdivuji režiséry, kteří

dokáží natočit film podle knihy. Sice s malými chybičkami, ale o těch si myslím, že nikomu nevadí. Mně tedy ne.

Pochopili jste někdy, jak mohla vymyslet paní Rowlingová kouzelnický svět? Jakou měla, má a bude mít dokonalou fantazii? Myslím si, že tohle nikdy nepochopíme, kromě opravdových spisovatelů.

Já osobně si myslím, že bychom u novějších filmů neměli posuzovat, jestli je lepší kniha, nebo film. Jak režiséři, tak i spisovatelé se na svých dílech velmi nadřeli. Nevím, nevím, jak by to na světě vypadalo bez těchto lidí. TAKŽE SI JICH VAŽME!:-)

Miša Hejplíková, 8. A

KNIHA vs. FILM

V dnešní době se většina lidí kouká na film, než aby si radši přečetli knihu, která má přes 200 stránek. Já osobně patřím k těm, kteří si přečtou knihu, a když se mi ta kniha líbí, tak se podívám i na film.

Představte si například desetičlennou skupinu lidí. V tolika členné skupině se najdou asi tak dva lidé, co čtou knížky. Přijdou a ptají se ostatních, jestli už četli danou knihu, říkají, že byla super a jsou i další díly. Ostatní mu na to odpoví, buď že viděli film, nebo si na něj radši počkají.

Jak jste na tom vy se čtením a koukáním na filmy? Čtete svým dětem nebo sourozencům knihy? Nebo jim radši pouštíte večerníčky, abyste už měli „pokoj“?

Většina z vás má radši filmy. Řeknete si: „Na co já budu číst. Radši si pustím film a u toho jsou i obrázky! Film je prostě lepší.“ Tady je zpráva pro všechny filmové „maniaky“: Zamysleli jste se někdy, kde všichni slavní filmoví režiséři vymýšlí vše, co se bude ve filmu odehrávat? Jestli Vám to ještě nedošlo, tak skoro každý film je natočený podle knihy.

Jako příklad uvedu Twilight ságu. Četla jsem všechny knižní díly a viděla jsem i všechny filmové verze. Upřímně jsem byla docela zklamaná z děje filmů. Všimla jsem si, že tam určitou část (kapitolu) nedali.

Chápu, že ta kniha je už sama o sobě dost tlustá, ale když už, tak ten film trvá dvě hodiny, tak by ty dvě minuty rozsahu děje nijak neublížily. Nepřijde vám, těm, co moc nečtou a radši se kouknou na film, že Vás režisér okradl o docela důležité informace?

Když to zase vezmu z jiné stránky této doby, tak pro lidi, co nechtějí moc „přibrat“, je rozhodně lepší čtení. Když čtete, tak asi při tom moc nejíte. Jste prostě začtení do děje, nad ničím jiným nepřemýšlíte, prostě čtete a čtete. Nic jiného neděláte. Zato při filmu jíte všichni nepřetržitě. Když jste v kině, koupíte si popcorn. Když jste doma, nataháte si všechno možné k televizi a o přestávkách si chodíte jen pro zásoby.

Když čtete, dáváte vaší fantazii šanci se projevit. Můžete si vymyslet, jak vypadají hlavní postavy a okolí (za lehké pomoci autora). Při koukání na film si vaše fantazie nic vymýšlet nemusí. Za ní pracuje obrazovka.

Teď už je pouze na Vás, pro co se rozhodnete. Je na vás, jestli zůstanete u toho, kde jste, nebo se přesunete k tomu druhému...

Veronika Pádecká, 8. C

Slavit svatý Valentýn, nebo radši první máj?

Michaela Prokopová, 8. A

Oba svátky slaví zamilovaní lidé. Při svatém Valentýnu si dávají dárečky a kytičky. Den zamilovaných se slaví 14. února. Valentýn k nám přišel z Ameriky a slaví se skoro po celém světě. Zatímco první máj se slaví 1. května a lidé se líbají pod rozkvetlou třešní. První máj se slaví jen u nás, a proto mám tento svátek radši než svátek svatého Valentýna.

Zatímco na svatého Valentýna je každý doma, na prvního máje jsou společně kamarádi, tak je to alespoň u nás i v okolních vesnicích. Před prvním májem stavíme ozdobenou májku. Před ní si uděláme ohniček. My děti si hrajeme s některými dospěláky. Ostatní rodiče si povídají u ohně. Všichni jsme spolu a bavíme se.

Já osobně si myslím, že by se měl tento svátek slavít i v jiných zemích. Když my slavíme jejich svátek, tak proč by nemohli slavít náš svátek?

První máj je svátek, který mám moc ráda.

Jana Koutenská, 8. A

Zamysleme se nad problematikou prvního máje a svatého Valentýna. Je lepší svatý Valentýn, nebo první máj? V dnešní době mají lidé radši, když si sednou k televizi a pustí si svoji oblíbenou telenovelu. Proč ale lidé opouští zvyky, které se dodržují už od pradávna?

14. února se slaví svátek svatého Valentýna. Lidé by si měli dávat různé dárečky a cukrovinky. Na prvního máje je jeden zvyk, kdy si lidé dávají pusu pod rozkvetlým stromem. Proč tedy lidé opouštějí tyto tradice? Koupit pár květů nebo si dát pusu pod rozkvetlým stromem?

Většina lidí mávne nad tímhle rukou. Nebylo by lepší však něco KONEČNĚ udělat? Já si myslím, že ano. Snad každého potěší, když mu dáte nějaký dáreček. I kdyby to měla být ta největší malichernost a je jedno, jestli svatý Valentýn, nebo první máj.

Toto si myslím já a ať už se bavíme o svatém Valentýnu nebo prvním máji, tyto svátky by měly být svátky těch nejkrásnějších citů, a proto by se měly zachovávat.

Pádecká Veronika, 8. C

Sv. Valentýn a 1. máj jsou svátky všem určitě velmi známé. Jsou to svátky, u kterých se lidé scházejí, smějí se a oslavují.

Řekla bych, že svátek sv. Valentýna vymysleli lidé, aby mohli svému příteli nebo přítelkyni dát něco pěkného nebo sladkého či ji/ho pozvat někam na dobré jídlo. Zato 1. máj podle mě vymysleli lidé z vesnic, protože se nudili a neměli co dělat, ale také proto, že jako každý normální člověk byli soutěživí a chtěli vymyslet něco nového. Ale tato moje teorie nebude nejspíš pravdivá, protože na internetu jsem se dozvěděla, že chtěli hlavně oslavovat krásné slunné jarní dny, práci a lásku.

Jsem tedy zvědavá, co z toho fakt chtěli oslavovat. Jestli chtěli oslavovat jarní dny, práci nebo lásku. Jsem z toho fakt zmatená.

Nejdříve se říká, že 1. máj je svátek práce, pak se říká, že se muž a žena mají políbit pod rozkvetlou třešní, aby ženy neuschly, a nakonec v Máji Karel Hynek Mácha zmiňuje: „Byl pozdní večer – první máj – večerní máj – byl lásky čas; hrdliččin zval ku lásce hlas, kde borový zaháněl háj.“ No prosím! Vidíte to? A pak kdo se v tom má vyznat...

S Valentýnem to také není to pravé ořechové. Fajn, беру, že ten svátek pojmenovali po knězovi, co tajně oddával všechny v době, kdy se to nesmělo. Ale proč je tento den brán jako „svátek“? Copak při jeho zvolení nikdo nemyslel na ty, co nemají přítele nebo přítelkyni a tento den neslaví?

Někdo ho slaví, když má s kým. Někdo si třeba řekne, že je to den jako každý jiný. Někdo má třeba narozeniny, ale co ti, co 14. února pravidelně zalézají do kouta a bulí, že nikoho nemají? To taky trochu tvůrci tohoto svátku nedomysleli, nemyslíte?

Nenapadlo vás někdy, že takový svátek může být i docela „makačka“? Všechny ty ozdoby, přípravy, shánění dobrého místa, jídla atd. – není to tak jednoduché, jak se zdá, co?

Když se nad tím vším ještě jednou pořádně a hluboce zamyslím, tak můžu říct, že jediná dobrá věc je ta, že na 1. máje dostaneme volno ve škole a na sv. Valentýna třeba i nějaký ten dárek...

Cinegrová Helena, 8. C

1. máj i sv. Valentýn jsou radostné svátky. Oba dva jsou spojeny s láskou. Na sv. Valentýna všude létají miliony srdíček, balónků a dopisů. Na prvního máje zase všichni „létají“ pod rozkvetlý strom za vroucným polibkem.

Podlé mého názoru má máj větší smysl než sv. Valentýn. Když se rozhlédnete, tak asi uznáte, že je to hlavně proto, že máj má delší tradici. Máj se slaví už strašně dlouho.

Je na každém, jaký svátek chce slavit. Sv. Valentýn je teď asi pro některé lidi modernější než první máj. Máj slaví dnes už spíše starší lidé a májku v noci hlídají starší pánové. V některých městech se májka ani nestaví a nebo ji ještě tu něco nějací opilci podříznou...

Ať je to, jak chce, já mám pořád radši máj a tvrdím, že se máj slaví více. A jak to máte vy? 1. máj nebo sv. Valentýn?

Z hodin slohu...

Místo, kde bych si teď přála být

Právě teď bych se chtěla nacházet na zelené louce, kde teče krásně čistý potůček, který vypadá jako z pohádky.

Kolem louky rostou vysoké stromy se zelenými korunami, na kterých rostou červená jablka, a pod kmeny stromů rostou rudé jahůdky. Louka leží v malém, ale útulném městečku, kde vládne mír a klid.

Na čisté, posekané travičce rostou malé, rozkošné květinčky, které se na mě usmívají, jako by byly živé. Sluníčko na bledě modré obloze mi mává paprsky a mráčky poklidně leží, jako by usnuly. Najednou přilétnou dva malí ptáčci a milostně si zpívají. Po chvilce přilétnou i barevní motýlci, kteří vypadají spokojeně.

Ležím na jemné travičce, rosa mi chladí záda a potůček svými vlnkami hraje příjemnou melodii jako skupina profesionálních muzikantů.

Nemůžu přestat myslet na poklidný ráj mezi lesíky, který si každý den představuji. Moc se mi to líbilo.

Sabina Říhová, 7.A

Vycházka na Svatobor

Minulý víkend mě a mou babičku napadlo, že bychom si mohly udělat vycházku na Svatobor.

Byl slunečný, zimní den a stromy byly obalené bílým sněhem, který připomínal vatu. Vše se blýskalo jako diamanty, jelikož usmívající se sluníčko svými doteky horkých paprsků vše rozjasnilo. Šly jsme lesíkem, ve kterém to vypadalo jako v Ladově pohádce. V chůzi jsem zaslechla tiché, ale zároveň i příjemné zvuky, které vydávali sýkorky, zajíci a veverky. Když jsem se opravdu zaposlouchala, byl slyšet i roztávající sníh, který velice decentně stékal a kráčel po usmívajících se stromcích dolů. Po vzestupu na Svatobor jsme navštívily štíhlou, vysokou rozhlednu a kráčely příkrými schody nahoru. Ze shora věže jsme pozorovaly třpytící se krajinu, k níž shlíželo zlaté slunce a oplývalo ji svými paprsky, které připomínaly zlatý jas. Poté, co jsme se pokochaly radostnou krajinou, jsme sešly dolů a daly si teplý čaj. Pak jsme sestoupily zpátky domů.

Tato vycházka se mi líbila a už se těším na další.

Barbora Onderová, 7.A

Odpolední procházka na Svatobor

Jeden letní, slunečný den jsem si vyšla na procházku. Byla neděle. Slunce se smálo, říčka šeptala a šuměla. Vydala jsem se přes rozkvetlou louku, která zářila zelenou barvou. Poupátka květin se ohýbala v lehkém vánku. Všechno se smálo.

Najednou přes cestu přeběhl malý šedý zajíček. Ouška se mu narovnal a vyčkávala, co se bude dít. Když nic nezpозorovala, zajíček začal vesele poskakovat. Stromy, které stály okolo, začaly šumět a povídat, jako by uměly mluvit, naříkat a radovat se. Květiny už dávno rozevřely svá poupátka, kterými se dívaly na svět. Každá se pyšnila jinou barvou. Vše kolem mě ožívalo.

Když jsem se v podvečer vracela domů, stále se mi v paměti vybavovala rozesmátá příroda, která zářila pestrou paletou barev a rozmanitostí. Jen těžko jsem se s ní loučila, proto se příště vydám zase na nedaleký vrch Svatobor, kde jsem dnes strávila tak příjemný den.

Kateřina Forejtová, 7.A

Na cestě

Stojím uprostřed nekonečně dlouhé, ale příjemně chladivé cesty. Podél se táhnou pomalu a ladně se pohupující stromy. Na nebi modrém jako temné moře jsou vidět mraky, které se snaží utéct před lstivě pofukujícím větrem a občas zakryjí horké letní slunce. Mezi stromy se místy objevují keříky, které se snaží prorůst mezi vysoce se tyčící trávou a důstojně pevnými kmeny stromů, které se neúspěšně a urputně snaží bránit před rychle pronikajícími kmeny bystré a nečestné trávy.

Tomu všemu přihlíží pokojné, tiché a klidné louky a pastviny. Klid narušují pouze květiny, které v rytmu větru šumí a občas je slyšet někdy až strašidelný praskot větviček smutně se krčícího křoví.

Vše je tak tajemné a napínavé. Snažím se jít po malých kamínkách ležících na písčité cestě. Jde to pomalu, ale už za chvíli vidím svůj cíl. V dálce se třpytí azurově modré moře a všude kolem krásná a horká pláž. Ještě projdu ovocným sadem prorostlým milými a roztomile barevnými keříky.

Jsem v cíli. Nohy ponořím do nádherně chladného moře. Dokážu tam sedět hodiny a jen se kochat nádherně tropickou krajinou. Najednou mě něco vytrhne z krásného a příjemného snu. Je to budík a já musím opět vstávat a ne svoji vysněnou cestu jen vzpomínat.

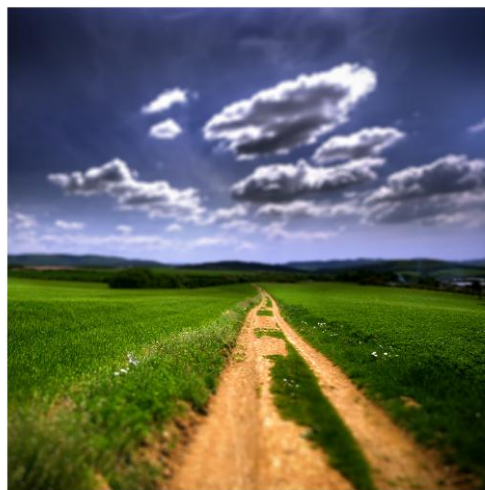
Helena Cinegrová, 8. C

Milá cesto, jsi jako ze sna. Tvá délka je až do neznáma. Jsi rozdělena na několik částí. Jedna pláče, druhá hřeje, další se mračí. Jsi rozdělena na etapy, jako je tomu v historii u etap člověka a civilizací. Tvé neklidné území děsí, ale tvá klidná voňavá strana láká každého. Na

tmavé straně probíhají kruté boje, které tě ničí. Cítím s tebou tvou bolest a utrpení, které musíš prožívat. Víím, že tvá bolest, je jako bodání tisícem nožů. Naštěstí je tu i ta dobrá zázračná strana, ze které můžeš čerpat sílu a energii. V této části cesty se cítím v bezpečí. Voní to tu po bylinkách a různých léčivých rostlinách, jako u babky kořenářky, matky zdraví. Bohužel v této straně chybí světlo a teplo. Proto prosím Tebe Slunce, otče světla, o světlo a celkové prosvětlení této části cesty. Cesto, proč nemáš konce své délky? Neukrýváš snad před lakomými lidmi nějaký pozlacený a cenný poklad? Neboj, já tu s tebou zůstanu po celý svůj život, abych tě mohla chránit.

Miluše Vavříčková, 8. C

Jdu po cestě daleko od domova. Nevím, kam jdu, ani proč tam jdu. Hlavní je, že jdu po cestě. Procházím krajinou i velkými městy. Míjím přelidněná města, kde každý někam spěchá, malé vesničky, kde vládne pevný klid, i obrovské lesy, kde příroda přímo dýchá. Líbí se mi tady. Všechno je tu pro mě nové, stejně jako já jsem nový pro toto prostředí. Klidná příroda jakoby mě lákala blíž, abych si podíval na to, co ukrývá.

Jdu už dlouho. Ačkoliv jsem se setkal s lidmi těch nejrozmanitějších povah a vlastností, jdu stále sám jako je tato krajina sama o sobě osamělá. Když pomínu několik člověkem „odstromených“ lesů, tak se této prazvláštní krajiny nedotkla lidská ruka. A

kráčím dál a dál. Nikdo neví proč, ani kam. Ani já ne. Dopředu mě žene pouze moje stále nevytrácející se zvědavost poznat něco nového. A cesta stále nekončí. Někdy je to úhledně ušlapaná cestička a někdy kamenitá cesta do pekel. Jasně je ale to, že ať vede kamkoliv, nikdy nekončí a já po ní jdu dál do neznáma...

Petr Vondrovský, 8. C

Jdu po krvavé cestě a ani nevím, kam. Kolem mě se míhají hlučné a zlé stíny, které obíhají kolem temných strání. Strany jsou opravdu obrovské a nesympatické, pořád na sebe pořávají a hádají se. Kolem mne není nikdo, kdo by mi pomohl a zachránil mě. Je tu jen temná tma a spousta ohavných nestvůr, které se mě snaží chytit. Všechno je tu tak zlé a nebezpečné, na nikoho se nemohu spolehnout, obrátit se k němu a říct mu, jak se tu cítím. Nevím, jak se vrátit domů, cesta je jak nekonečná a všude je to stejné. Zoufalé stíny si na mě ukazují a smějou se mi. Jdu trávou a připadám si jako bych šla sklem. Tráva se mi zařezává do nohou a nepřátelsky se u toho pošklebuje.

Jsem z toho zoufalá. Lehám si do ostrého mechu. Přečkám tuto noc.

Petra Dancová, 8. C

Stali se z nás husité... ...a napsali jsme domů psaní.

*Milá maminko a milý tatínku,
minulý týden jsem se přestěhovala do Tábora a díky Bohu jsem do kádě musela
hodit svou žákovskou knížku i sešit z fyziky. Hurá!*

*Náš šéf přišel i o druhé oko, takže se asi žádné další bitvy nezúčastní.
Před pěti dny jsme se vydali do bitvy, postavili vozovou hradbu, ale ta nakonec
nebyla potřeba, protože když jsme křižákům zazpívali, utíkali, až se jim za
patami prášilo. Zbabělci! Naše píseň "Ktož sú boží bojovníci" se stala
nejslavnějším hitem husitské hitparády. Zrovna jdu koupit pro šéfa slepeckého
psa, aby alespoň zvládl nenarazit do stromu. Už ani nepočítám ty boule na jeho
čele.*

*Doufám, že se máte dobře a hlavně mi, prosím, neposílejte novou
žákovskou.*

Zdraví Adéla

Adéla Šandarová, 7. A

Milá rodinko,

*dnes jsme vstávali už v pět hodin a k snídani jsme měli chleba a sýr, ale já jsem
měl svoje kroupy, které jste mi včera poslali.*

*Daří se nám využívat terénu a hodně nám v boji pomáhá vozová hradba.
Jsem nejlepší kamarád bratra Prokopa Holého, takže s ním vymýšlím různé plány.
Moc se mi tady líbí, protože přepadáváme a pleníme. Po snídani jsme se vydali na
bitvu u Domažlic. Cesta nám netrvala dlouho. Jak jsme uviděli křižáky, šli jsme
proti nim a zpívali "Ktož sú boží bojovníci". Křižáci utekli! Po bitvě jsme si mohli*

odpočinout, ale zítra se chystáme na spanilou jízdu do zahraničí, kde budeme šířit husitství.

Někdy se na Vás přijedu podívat. S pozdravem Váš Toník.

Sára Svatková, 7. A

Ahoj mami, nazdárek tati!

Moc se omlouvám, že jsem tak dlouho nepsal, ale pořád nás otravovali křižáci. Naštěstí jsme je všechny pozabíjeli. Docela mě štve, že jsem se musel zbavit všech sladkostí i ostatních věcí, včetně mého oblíbeného plyšového medvídka. Každý husita totiž musí házet všechny své věci do kádí.

Vaří tady příšerně! Mami, Tvoje trochu připálená kuchyně je oproti tomu delikatesa.

Dneska přijel k nám do Tábora Jan Žižka a všichni jsou radostí bez sebe. Podle mě je ale nafoukaný!

A co u Vás v Sušici? Už se dostavil ten bazén? A už jste byli v tom novém 3D kině?

Ještě jednu kritiku bych měl - je tu špatný vzduch, protože všichni smrdí po náročném boji. Poslali byste mi deodorant Playboy? Taky trochu smrdím.

Včera jsem se ztrapnil, jak jistě víte, neumím zpívat a to se mi včera vymstilo při nacvičování naší hymny "Ktož sú boží bojovníci". Určitě ji znáte, na óčku je v žebříčku hitparád.

Tak já už musím jít, máme poradu. Mějte se fajn a nezlobte!

Váš Robert

Tereza Procházková, 7. A

